Єднаймося в Просвіті!

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

Вороги!!
І люті! люті! ви ж украли,
В багно погане заховали
Алмаз мій чистий, дорогий,
Мою, колись святую, душу!
Та й смієтесь. Нехристияне!
Тарас ШЕВЧЕНКО

№ 23 (386)
7 червня 2012 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзебчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського,18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редаґувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

АКЦІЇ

ВИМАГАЄМО!

Верховна Рада України
Грушевського, 5,
м. Київ
Володимирові Литвину

ТЕЛЕГРАМА

Громадськість Івано-Франківщини згідно резолюції мітинґу вимагає зняти з розгляду на сесії Верховної Ради проект Закону Ківалова–Колесниченка «Про засади державної мовної політики» № 9073 як антиукраїнський, антиконституційний, спрямований на розкол України та знищення української мови.

За дорученням мітинґу ***Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ,*** *голова «Просвіти»*

Цю телеграму одноголосно ухвалили учасники мітинґу «Захистімо українську мову!», який з ініціативи «Просвіти» відбувся перед будинком влади в Івано-Франківську.

Його учасники підтримали депутатів рад усіх рівнів Прикарпаття, які під стінами Верховної Ради у Києві вимагали припинити знущання з українців, русифікацію, назавжди утвердити статус української мови, як єдиної державної в Україні. З тривогою і болем звернулася до присутніх просвітянка Надія Легун, прочитавши Шевченкову «Розриту могилу». Бо ж чи не про нинішню Україну пророче писав Тарас?

Промовці – голова ОО ВУТ «Просвіта» Степан Волковецький, Богдан Борович, Роман Блонський, молода просвітянка Марічка Слободян та інші наголошували, що п'ята колона, україножери зухвало й нахабно тотально русифікують Україну.

Росія не змогла і вже не зможе завоювати Україну зброєю. Тож заповзялася різними способами окуповувати її, позбавивши українців Слова, нашої предковічної мови.

Українські яничари та російські шовіністи як в Україні, так і в Росії повели тотальний наступ на українське Слово, українську культуру, історію, освіту, пресу, книговидавництво. Росія кидає мільярди на війну проти українства на українській землі.

Та мусимо врешті усвідомити, що ми вже не в поневоленій віками Україні, а своїй власній, незалежній, таки ж українській, державі. Але ця державність загрожена. Бо ніяк не наша, цілком випадкова нинішня влада «танцює» під московську балалайку. Та ці аґенти Москви відтанцьовують останній танець... Бо вся їхня діяльність скерована не на розвиток нашої держави, а на занепад. А що може наказувати їм їхній кремлівський хазяїн? Підрив економіки й особливо культури та освіти України, щоб уже ніколи не змогла вона вирватися з ведмежих обіймів північного сусіда.

Тож не маємо права мовчати. Протестуймо, об'єднуймось під егідою «Просвіти» для боротьби з ворогом. І хай кожен із нас творить щодня нехай маленьку, може, непомітну, але важливу справу захисту українства. І вірмо – ми переможемо, переконані протестувальники.

P. S. А тим часом влада у Києві вивела тисячі спецназівців проти мирних людей, які вийшли на захист української мови, проти депутатів трьох обласних рад – Івано-Франківської, Львівської і Тернопільської, – які провели у столиці надзвичайну виїзну сесію з вимогою зняти з обговорення у Верховній Раді проекти антиукраїнського закону щодо фактичного запровадження другої державної мови. А ще – тисячі яничар під біло-голубими прапорами Партії реґіонів. Заблокувавши трибуну парламенту зрадницька більшість ухвалила законопроект у першому читанні.

СТАНЬМО НА СТОРОЖІ

У Коломиї відбулося народне віче, на якому обговорили політичну ситуацію в країні. Його учасники ухвалили резолюцію, яку скерували Президентові України, Голові Верховної Ради, народним депутатам, а також – голові ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка Павлові Мовчану.

«Ми, учасники народного віча Коломийщини, рішуче засуджуємо ворожі, антиукраїнські дії коаліційної більшості Верховної Ради, яка намагається відвернути увагу народу від політичних, соціально-економічних проблем, спекулятивно розігрує «мовну карту», веде до розколу Україну, – йдеться в документі. – Саме Ви, пане Президенте, готуючись до поїздки в «білокам'яну» заявили, що треба повернутись до питання про другу державну мову в Україні. Цим Ви спричинились, дали поштовх, сиґнал колесниченкам, ківаловим і іншим українофобам про внесення антидержавного законопроекту «Про засади державної мовної політики». Це збурило українську громадськість. Такі дії дискредитують нашу державу в очах світу, нас вважають меншовартістним народом...»

Кожний національно свідомий українець розуміє, що ухвалення зазначеного закону – це приховане, підступне вивищення і введення російської як другої державної мови. Запровадження в Україні статусу мов і порядку їх застосування суперечить ст. 10 Конституції України. Це руйнування основи Конституційного ладу. Учасники віча вимагають зупинити мовний шантаж, диверсію, перекручування положень Європейської хартії, інакше вони вважатимуть владу в Україні нелеґітимною і готові застосовувати будь-які способи боротьби з нею.

Станьмо на сторожі української мови – форпосту нашої державної незалежності!

Не даймо втратити мову – бо втратимо Українську державу!

Вл. інф.

ЖИТТЯ «ПРОСВІТИ»

УВЕСЬ СПЕКТР ПРОБЛЕМ

Вчора відбулося спільне засідання Ради і Правління Івано-Франківського ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка.

Вів засідання голова обласного об'єднання Степан Волковецький. Його учасники обговорили політичну ситуацію в Україні, участь «Просвіти» у виборчій кампанії до Верховної Ради, заслухали звіти членів Правління про роботу в РМО «Просвіта», питання співпраці обласного об'єднання «Просвіти» з Церквою, громадськими організаціями, зокрема, з НСОУ «Пласт». Визначили строки проведення звітно-виборних конференцій в РМО, обговорили хід передплатної компанії на просвітянські видання та інші важливі моменти життя громадської організації.

У часі засідання підписали Меморандум співпраці «Просвіти» і «Пласту».

Докладний звіт про перебіг обговорення читайте в наступному числі «Галицької Просвіти».

Вл. інф.

ПОСТАТІ

А ДО ПАМ'ЯТНИКА – ЩЕ Б СОТНЮ УПІВЦІВ

Всеукраїнського характеру набула, за словами Дмитра Павличка, подія в його рідному селі Стопчатові з нагоди відкриття 3 червня пам'ятника командирові сотні важких кулеметів Василеві Скригунцю (Гамалії). Всеукраїнськість цієї події визначалась не лише представництвом гостей із різних реґіонів України (Києва, Львова, Сімферополя, Івано-Франківська, Коломиї, Космача, Березовів...), але й тією всеукраїнською напругою, спровокованою мовним питанням в українському (?) парламенті при ще живій Конституції. Тож перед тим як відслужити панахиду, владика Микола Сімкайло задав зовсім не риторичне запитання: «Можливо, потрібно підказати Президентові України Вікторові Януковичу, що це – абсурдне питання, якщо в Конституції України чітко записано, що державною є українська мова, що штучне педалювання мовного питання в парламенті здійснюють вороги України... Церква молиться щодня, щоб не сталось введення в Україні другої державної мови. Хай в Росії визнають державною українську мову, адже в Росії проживає не менше українців, ніж росіян в Україні, хоч площа Росії в кілька разів більша за площу України, а тоді на паритетних умовах ми визнаємо російську мову...»

Стурбованість мовним питанням прозвучала у виступах Дмитра Павличка, заступника голови обласної ради Василя Гладія, літописця УПА, лауреата державної премії ім. Т. Г. Шевченка Михайла Андрусяка, народного депутата I та II скликань, колишнього посла України в Грузії та Азербайджані, голови Івано-Франківського ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Г. Шевченка Степана Волковецького.

Михайло Андрусяк: «На щастя, нам не треба брати до рук кулемети, автомати, але ми воюємо, ми постійно боремось за Україну, за українське слово, за українську мову, яку намагаються у нас відібрати. Не буде мови – не буде держави. Адже плюндрування мови – це руйнування держави».

Пам'ятник сотенному Гамалії. Автор – скульптор Роман Захарчук зі Стопчатова

Степан Волковецький: «Сьогодні Української держави, української за змістом, ще немає. Українські цінності, українська мова, українська культура, європейська перспектива – все загрожене, і ми маємо інший вектор розвитку держави, протилежний тому, який виробив український парламент першого скликання. Треба чинити опір!»

(Чит. стор. 2)

ТРАДИЦІЯ

За традицією, у перший день Трійці після Служби Божої у храмах іванофранківці, жителі навколишніх сіл зібрались на меморіальному комплексі «Дем'янів Лаз», щоб ушанувати пам'ять замучених, закатованих, убитих тут сталінськими опричниками сотень наших земляків. Священики українських Церков під орудою владики УГКЦ Софрона Мудрого відслужили панахиду за невинно убієнними, в небо злинула «Вічная пам'ять»... Люди застигли у хвилині мовчання. Під сумну мелодію лягають вінки і квіти до братніх могил.

ОБОВ'ЯЗОК І ЧЕСТЬ

– Згадувати героїв у дні Зелених свят – це наша українська традиція, – нагадав, відкриваючи віче, голова обласної ради Олександр Сич, – ми згадуємо всіх полеглих, бо могил тисяч і тисяч з них ми не знаємо, не відомо, де лежать їхні останки. Як довгі роки не знали про Дем'янів Лаз... Скільки чоловіків, жінок, дітей лежать тут лише через те, що вони – українці, що хотіли й були собою зі своєю мовою, традиціями, духовністю, культурою. І нині знову усілякі табачники, колесниченки, ківалови та іже з ними хочуть позбавити нас ідентичності. Тож історичний момент вимагає від нас боротьби, мужності, єдності, віри в нашу перемогу...

Народний депутат Зіновій Шкутяк, представник «Меморіалу» Богдан Борович, депутат облради Ольга Бабій, директор музею визвольних змагань Ярослав Коритчук наголошували, що нинішня влада робить усе, аби ми не знали своєї історії, своєї мови, свого коріння. Практично заборонено вести розкопки поховань жертв комуністичного режиму, а за результатами 114 розкопок, проведених в області, відкрита лише одна кримінальна справа по Дем'яновому Лазу...

Людство засудило фашизм, але комунізм скоїв злочинів не менше, і нині знову підносить голову. Тому нарешті має відбутись «Нюрнберґ-2». Лише тоді ми станемо творцями своєї історії, виконаємо свій обов'язок і збережемо честь, переконані учасники віча у Дем'яновому Лазі.

Богдан ВІВЧАР

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!
Триває передплата на газету
«ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».
Передплатний індекс – 91083.
ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):
на місяць – 4,28 грн., на три місяці – 12,24 грн.,
на півроку – 22,83 грн., на рік – 44,46 грн.

РАКУШНЯК КРИМСЬКИЙ.
БЕЗПОСЕРЕДНЯ ДОСТАВКА З КАР'ЄРУ.
Тел. 067-88-04-10

ПАРАЛЕЛІ

НЕ СІЙТЕ ВІТЕР

Два свята в травні з одним скорботним лейтмотивом замість того, щоб об'єднували суспільство, своєю історичною сутністю єднали нас в єдину родину, через жменьку окремих політшевців, сіють врядигоди гіркий полин розбрату і взаємного несприйняття, протистояння. На жаль, і нашу Коломийську громаду ця політиканська «чумка» не обминає. А втім, судіть самі, шановні читачі...

9 травня – День Перемоги, заявляють одні, хвацько побренькуючи низкою символічних відзнак на пошитих у далеко післявоєнний період і далеко не фронтового зразка військових френчах. Червоне полотнище – в руки (як символ пролитої крові) й під бравурні звуки оркестру по-молодецькому марширують, чи, принаймні, як у Коломиї, рвались промарширувати цьогоріч хоч би почерез Воскресінці, ну хоч би попри міську ратушу.

Стоп-стоп, хто се хоче по-молодецькому маршерувати – адже навіть наймолодшому з імовірних фронтовиків сьогодні, в 2012-му, мало би стукнути щонайменше 85-ть. Тож пригляньмось до колони «ветеранів»... Гей, «...хлопці, чиї ви будете, хто вас в бій веде?..» Та тут уся збірна команда, як у сучасному футболі, правда, тільки африканців і бразильців не вистачає.

Але, як мовиться, Бог з вами, хоч дуже хотілось побачити окрему колону, в кілька справжніх ветеранів, хай би з однією, але бойовою нагородою, чи без оної, і всією громадою низько вклонитись їм за мужність!

Та повернімось до нашої, такої, яка була, колони. А при чому тут компартійний функціонер, віком молодший за будь-якого внука справжнього ветерана війни? Який, прийшовши до могил полеглих героїв, навіть не вважав за необхідне приєднатись до тисячоголосого скорботного реквієму і бодай промирити «вічная пам'ять». А людей зібралось багато, прийшли і старші, і молодь – віддати шану полеглим, безневинно убієнним, киненим у світову бійню двома оскаженілими режимами різного кольору та однакового бузувірського мислення: узурпувати світ і перетворити людську цивілізацію в рабську масу.

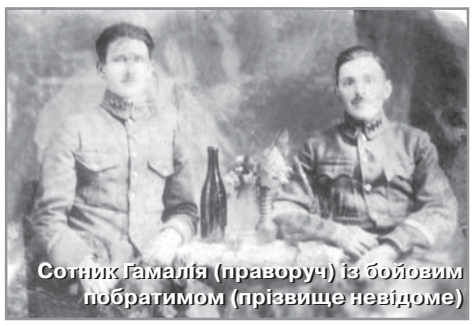
Власне, скорбота за рідними чи невідомими душами полеглих у тій бійні, а не перемога привела сьогоднішнє покоління на цей реквієм. Перемога була їхня і для них, фронтовиків, які одиницями з мільйонів залишились живими, скалічені фізично та морально доживали в нужді й злиднях і відбудовували зруйноване господарство (і своє, і державне). І зберігали у потаємному куточку як дорогу реліквію политу кров'ю бойову медаль чи орден. А в райкомах, обкомах, у президіях сиділи ті, що йшли в загороджувальних загонах, плелись позаду ліній фронту в обозах, штабах, політвідділах і спецвідділах. А, прийшовши на звільнену отими калічками-героями землю, браво воювали з місцевим населенням, допитуючи кожного, де був і що робив під час окупації, та робили з кожного «звільненого» злочинця. То що ж, питається, відзначаємо? Свято, чи пошану звитяжцям, котрі вижили, віддаємо вічную пам'ять полеглим?

...20 травня коломийська громада, як і вся країна, знову прийшла на скорботний реквієм за теж невинно убієнними тисячамитисяч синів і дочок України в часи політичних репресій. Люди прийшли, а ні очільників, ні бутафорної червонопогонної колони щось не видно було. А варто було б помолитись разом із громадою за жертви Дем'янового Лазу і за невинно знищені жертви у Станіславській, Чортківській, Львівській і тисячі інших тюрем-катівень, і за Биківнянські поховання масового винищення людей, і за всіх жертв, запораних у Пшеничниках, в тому числі біля двох сотень діточок. А скільки ще ваші попередні псарі запорпали, що й до сьогодні невідомо?

Отож відмоліть спочатку гріхи за невинно убієнних, навчіться хоч слов'янського звичаю промовляти «простіть і вічная пам'ять». І не тривожте пам'ять полеглих. Бо, як усі переконались 9 травня, молоде покоління вшановувало пам'ять, а не тривожило прах героїв не тільки в Коломиї, а й по всій країні. Прочитайте духовний гімн нашої держави, ну, хоч би перший рядок, може, тоді нам і подасть Всевишній якщо не єдності, то хоч розуміння отого народного прислів'я, з якого я починав оці невеселі роздуми про наші святкування в травні: хто сіє вітер – пожне бурю.

Богдан МЕЛЬНИЧУК, *просвітянин, голова Коломийського відділення ВОВ*

ПОСТАТІ

Сотник Гамалія (праворуч) із бойовим побратимом (прізвище невідоме)

А ДО ПАМ'ЯТНИКА – ЩЕ Б СОТНЮ УПІВЦІВ

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

«Говоримо про єдність, але її не творимо, – констатував гірку істину у своєму виступі голова КУН Степан Брацюнь. – Ми готові об'єднуватись, але з тими, які не торгують українською землею, які намагаються повернути до державної власності підприємства провідних галузей промисловості й народного господарства, які не будуть торгувати питанням мови і інше». На думку промовця, до парламенту і всіх рівнів владних структур потрібно обирати шляхетних, мудрих і мужніх, бо, як сказав Дмитро Донцов, шляхетного не купиш, мудрого не обдуриш, а мужнього ніколи не залякаєш. Українці повинні бути готові пліч-о-пліч боронити свої національні цінності.

Леґендарний сотенний УПА Мирослав Симчич (Кривоніс) свій виступ присвятив Василеві Скригунцю (Гамалії), наголосив, що вважає Гамалію двічі Героєм України і навіть вічним Героєм, бо Гамалія боровся за державність України не лише в лавах УПА, але ще в леґіоні січових стрільців під час Першої світової війни. Батьком і конструктором УПА назвав Гамалію Кривоніс, бо коли почала формуватись УПА, то військових фахівців майже не було, а Василь Скригунець був досвідченим і загартованим організатором збройних формувань українського війська. Завдяки йому в Коломийській окрузі було сформовано 16 сотень УПА із ретельно відібраних добровольців. Сотня важких кулеметів стала вершинним витвором Гамалії. Де з'являлась ця сотня, там большевики в паніці втікали з поля бою. Розповідь Кривоноса логічно доповнила біографічна листівка про Гамалію.

Кривоніс завершив свій виступ запевненням, що цей пам'ятник житиме доти, доки житиме український народ. Дай то Боже!.. Бо Москва божеволіє від цього.

«Не забуваймо, – наголосив капітан 1-го рангу Євген Лупаков, – що ще з грудня 1917 року Росія перебуває у стані офіційно оголошеної Леніним війни з Україною, і ніхто того ультиматуму не відміняв. Можливо, саме з цієї причини, тобто з розуміння невтішних перспектив нашого патріотичного здвигу, Дмитро Павличко обмежив мій виступ повідомленням усім, хто висловився за об'єднання національних сил, що Організація Українських Націоналістів, Позачерговий XIX ВЗ ОУН якої цими днями відбувся у Києві, висловилась за проведення Об'єднавчого II-го Конґресу ОУН з метою об'єднання всіх націоналістичних сил України в єдину ОУН, як це було при Коновальці.

У перебігу свята подумалось, що пам'ятник – це добре, а ще краще, щоб поряд з пам'ятником стояла сотня українських кулеметників, вишколених на рівні модерного військового мистецтва і щоб по такій сотні було в кожному українському селі, а в містах – бодай по дивізії... Отоді б окупанти всіх мастей, перш ніж зазіхати на нашу державу, добряче задумалися, чи варто поневолювати народ, який ніколи не змириться з поневоленням і буде боротись за свою свободу до останнього віддиху...

Микола СИМЧИЧ, Петро АРСЕНИЧ,
Стопчатів–Середній Березів Косівського району

30 травня 2012 року в Москві від серцевого нападу помер мій 58-річний друг Петро Винничук. Він разом із сином та односельцями вкотре поїхав туди на заробітки як будівельник. А повернувся з Москви в домовині.

Потоваришували ми 1974 року в Мордовії, де разом відбували кару за «антирадянську діяльність». Я – за поширення українського самвидаву, а Петро – що разом із друзями підніс над Чортковом чотири національні прапори 22 січня 1973 року (того дня року 1918-го Центральна Рада проголосила Україну незалежною державою).

Президент Віктор Ющенко Указом від 18 серпня 2006 року нагородив Петра Винничука і сімох його побратимів орденами «За мужність» I ступеня. Їхні імена викарбувані на пам'ятній таблиці, освяченій 26 січня 2012 року на приміщенні Чортківського педучилища, де вони теж установили були прапор.

Але герой Петро Винничук, виборовши незалежність України від Москви, мусив шукати заробітку в тій-таки Москві. То чи визволився він від Москви? Бо держава Україна нічого йому, крім ордена, не дала. Він, щоправда, й не просив, бо найбільшою йому нагородою і платнею було піднесення національного прапора над усією Україною. Але чи стала Україна під синьожовтим прапором справді незалежною державою?

Особисто я за Президента Ющенка, принаймні першого півроку, почувався щасливим. Бо нібито збувалася наша споконвічна мрія: нарешті в Україні українська влада.

А нині, за Президента Януковича, чия в нас влада? За інерцією кажуть: українська влада. Але погляньмо, хто тепер в Україні владарює.

Хто такий Віктор Федорович Янукович? Батько його, Федір Володимирович, народжений 1923 року в с. Януки Вітебської області (Білорусь), за «дизертирство и пособничество немецко-фашистским оккупантам» відбував покарання в Сталінській (Донецькій) області. В Інтернеті досі гуляє документ: КҐБ Білорусії пропонує КҐБ Сталінської області повернути п'ятьох в'язнів, у тому числі Ф. В. Януковича, для додаткового розслідування (див.: http://ord-ua.com/2007/09/25/politsajskaya-blyaha/; http://polizaisled.blogspot.com/). Мабуть, за батьків гріх дух загиблих червоноармійців побив Головнокомандувача вінком. Бо за гріхи треба відповідати до сьомого коліна.

Звільнившись, Федір Янукович одружився з росіянкою Ольгою Семенівною Леоновою з Орловської області (Росія). Народивши сина Віктора, через два роки померла. Батько лишив сина на бабусю. І на виховання вулиці.

НА ТОМУ СТОЮ

СВОГО НЕ ЦУРАТИСЬ

Я запитую в себе, питаю у вас, людей, чому наші державні службовці все частіше й частіше в публічних виступах користуються російською? Невже наші посадовці не знають статті 10 Конституції України та рішення Конституційного суду від грудня 1999 р., що тлумачить названу статтю? Чи то наші урядовці так просувають горезвісну двомовність? І чому такий байдужий до цього ґарант Конституції?

Гадаю, нашим державним лідерам відомо, як у цивілізованих країнах захищають державну мову. Але в нашій молодій державі до владних крісел добралися самі манкурти та яничари? Скажімо, як найзапекліший доморощений яничар Колесниченко та відвертий представник п'ятої колони Ківалов. Зрештою, про яку двомовність може говорити Ківалов, коли він української не знає?

А нам усім треба повчитися у поляків, французів, тих же росіян, як захищати державну мову... Кремлівські лідери за національну ідею визнали розвиток російської мови та її просування в інші країни, й на цю справу Російська дума виділяє щороку десятки мільярдів рублів. Російські можновладці висунули гасло «Там, де російська мова, там і російська територія». Вони добре розуміють, що мова – головний атрибут державності, а нація – це мовне середовище.

Тож недарма так стараються наші російськомовні урядовці та посадовці. І, зрозуміло, не лише заради кремлівської ідеї. Мають і меркантильні інтереси. Наші владці дуже люблять запозичати в Росії передовий досвід. І напевно знають, що президент Путін видав свій перший указ про те, що іноземні громадяни мають складати іспит на знання російської мови. Тож варто би провести тестування наших урядовців і держслужбовців загалом на предмет знання державної української мови та історії України, почавши з Ківалова, Колесникова, Акімової, Єфремова, голів ОДА та АРК і нижчих рангом чиновників.

Але ж чи можливе таке у нинішній Україні?

Петро ФЕДЧИШИН, *м. Івано-Франківськ*

БОЛИТЬ! ХТО Є ХТО

ВАРЯГИ ВНУТРІШНІ Й ВАРЯГИ ЗОВНІШНІ

У лютому 2011 року В. Ф. Янукович, збираючись їхати в Польщу, розпускав чутки, що його дід і прадіди були литовськими поляками, католиками (http://gidepark.ru/user/CHERNENKO/content/665815). Тільки – боронь Боже! – не українцями.

Можна бути українцем по роду, а можна – за вихованням. Янукович аж ніяк не є людиною української культури. Він у свої майже 60 років уперше на могилі Тараса Шевченка прочитав по складах зі шпаргалки: «І на **сторон*і* кола** їх поставлю слово» (замість «І на сторожі коло їх...»). Це було відкриття у геометрії: досі сторони мали трикутник, многокутник, а коло сторони не мало, бо воно – кругле. А в Умані читає: «Ґулаґ Арт***ьо***мовскій». Замість «Гулак-Артемовський». ҐУЛАҐ він знає з власного досвіду, а «Артьомовск» – це десь поблизу його рідного Єнакієвого. Що вже казати про «великого українського поета Антона Чехова». Я з 6 класу знав, що Чехов – українець, але російський письменник і драматург. А Янукович що – і в шостому класі не вчився? Щоправда, є випускний знімок за 8 клас. А за середню школу – нема. Зате є диплом проФФесора.

Янукович – поза українською культурою. І взагалі поза будь-якою культурою. Вершина його культури – футбол. *«Сьогодні вмирає нація, а світ очманів на футболі» (Микола Холодний, 1961).* Недарма Янукович у зоні мав «клікуху» Хам. Там він потоваришував із «хазяїном» зони, який мав, як на моє українське вухо, карикатурне прізвище Льовочкін. Що не завадило йому згодом очолити Департамент виконання покарань. Янукович під опікою Володимира Анатолійовича «встал на путь исправлєнія» і був достроково звільнений. Хто сидів, той знає, за що, як правило, звільняли достроково... Тепер начальником Януковича є син того Льовочкіна, Сергій Володимирович, – Глава Адміністрації Президента. «Не первий, але й не другий чоловік у государстві», як казав про себе незабутній Олександр Ткаченко.

Третій, мабуть, Азаров. Цей «парєнь із Калуґі» прибився на Донеччину 1984 року. Кажуть, нащадок «красних латишів», що посоромився чомусь прізвища свого батька (Ян Робертович Пахло) і взяв жінчине. Я гадав, що князь Святослав Ігоревич розгромив Хозарський каганат ще 969 року. Аж ні: Ніколай Янович хАзаров – досі повновладний каган України! Він щодня прилюдно знущається з української мови. Раніше вона йому була «без надобності», а тепер вивчити – «ум слабоват и здоровье не позволяет» (Так ґоспожа Простакова казала про свого синочка Митрофанушку у комедії Дениса Фонвізіна «Недоросль», 1782 р.).

Хто там четвертий? Може, Сергій Леонідович Тигипко з села Драгонешти в Молдові, який не вміє правильно по-українському написати своє прізвище? Воно походить від звуконаслідувального «тигипнути» – ударити чимось важким. Недавно він по телевізору тигипнув мене щирим зізнанням, що свої гроші тримає в офшорній зоні. Тобто не платить податків державі, в якій працює віце-прем'єром. Даремно юний Пушкін закликав: *«Мой друг! Отчизне посвятим души прекрасне порывы!»*. До влади дорвалися урвителі.

Далі за ранґом, мабуть, секретар Ради національної безпеки й оборони. Донедавна її очолювала гінеколог із Челябінської області Раїса Василівна Богатирьова (уроджена Лактіонова). Тепер безпеку й оборону Україні ґарантує нам «донєцкій» мільйонер Андрій Петрович Клюєв. Звідки походять його батьки – Інтернет мовчить. Може, з «двадцятип'ятитисячників». Або з переселенців, яких навезли з Росії у спорожнілі після голоду 1933 року українські села. Це офіційно визначалося терміном «допрісєлєніе». Голодомор – це не їхня історія, тому Янукович і його коло не визнають геноциду українського народу. Бо вони – фізичні або ідейні спадкоємці організаторів і виконавців того геноциду.

У совєцькі часи бойовим авангардом КПСС був КҐБ. Партія реґіонів, яка складається переважно з росіян і надійно русифікованих «донєцкіх», теж хоче мати надійний щит. Тому в лютому 2012 року поставила на чолі Служби безпеки України щирого москаля... Пардон, уродженця Московської області Калініна Ігоря Олександровича – кадрового каґебіста (кандидат військових наук зі спеціальності «розвідка та іноземні армії»). Тобто СБУ під його мудрим керівництвом стає структурою, яка відкрито прислужує ФСБ Росії.

Ще недавно міністром внутрішніх справ у нас був Анатолій Володимирович Могильов, родом з Петропавловська-Камчатського. Який напередодні Дня Соборності 2011 року каркав нам «кровопролітіє». Що до цього додати? Хіба те, що він з 8 листопада 2011 року – Голова Ради міністрів Автономної Республіка Крим. Хоча більшу частину життя прожив в Україні («донєцкій»!), та осквернять свої шляхетні уста українською мовою (тим паче кримськотатарською!) він не бажає і вимагає надати статус державної його рідній, російській мові.

Я не помилився в «табелях про ранґи»: міліції в нас удвоє більше, ніж військово-

(Чит. стор. 3)

СВЯТО

Дощик, дощик, дощику, покропи
На сади, на річеньку, на степи,
На травичку й вишеньку у дворі,
Щоб гулялось весело дітворі…

ТЕПЛО ВІД СОНЕЧКА І УСМІШОК ДИТЯЧИХ

А він справді трішки їх покропив у перший день літа, збадьорив дітвору, що гуляла в парку. Та не настрашив, і вони, як різнокольорові метелики, злетілись до літньої сцени, де для них був організований святковий концерт, присвячений Міжнародному дню захисту дітей. А постарались для них обласні громадські організації «Просвіта» й «Жіноча громада».

Веселили дітвору вихованці Клубу обдарованих дітей під керівництвом Руслани Денеги з музичним оформленням Івана Лабача. У цікавий світ музичної країни запросили сестрички Ліля та Софійка Сковронські, Юля і Таня Барбанови, Соломійка та Яна Мельники, Владислав Денега, Вікторія Бриндзей, Софійка Гах, Назар Петрунів, Мар'яна Процик, Роман Попадюк та Інна Чабан.

А коли настав час прощатися, ведучі просили маленьких глядачів не засмучуватись, адже надворі тепло не тільки від літнього сонечка, але й від їхніх теплих усмішок.

Яке ж дитяче свято без подарунків? На закінчення всіх пригощали солодощами, дарували дитячі компакт-диски, цікаві дитячі книжечки та журнали.

Михайлина БОДНАР

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

ЯКБИ ТРОН КОРОЛЯ РІС ІЗ ПНЯ

Цікаво, чи за такий «трон» тисячі відданих королям людей ішли б одні на других війною? Чи розросталося б тоді «божественне» дерево королівського роду? І які скарби дарував би царедворцям звичайний пень?

Якби це була дитяча казка, де пень за мудрого і справедливого королевича-царевича перетворюється в пишний трон, а сам обранець народу сягає слави біблійного царя Соломона, то і тоді, напевно, не знайшлося б багато претендентів на таке непевне царювання, якби навіть сам папа римський, як було в середньовічній Європі, благословив першого-ліпшого шибайголову на керманича-прінціпса країни. Бо пень переважно трухлявий чи гнилий, або, навпаки, претендент на трон може виявитися духом трухлявий і розумом гнилуватий…

Звісно, в казці обов'язково з'явиться якийсь славний леґінь-королевич, і пень на очах здивованого люду перетвориться в чарівний монарший трон: народ у тій країні стане щасливий, а держава – сильна, багата й турбуватиметься про людей. Яким чином це все станеться, то вже король зі своїми міністрами знають, що і як робити, для них розум, чесність і воля духу – понад усе, а в народу завжди роботящі руки й бажання щастя для себе, своїх дітей і головне – держави. Скажімо, таку країну, як Україна, вони перетворили б на земний рай. І нещасний народ з Європи утікав би до нас, а не наші люди – до них.

Якщо ми назвали Україну, то, звісно, ми не короля обираємо, а президента, свого роду монарха, з поміж простих смертних, себто не славних і знаменитих предків, а мав би світлу голову і чисту совість. Нехай керує Україною і турбується про народ. Зрозуміло, що й на пень ніхто висаджувати його не буде, і трону в президентських залах нема: нові часи й нові звичаї. І доля справді всміхнулася українським мужам – стали випадково президентами Леонід Кравчук, Леонід Кучма, Віктор Ющенко і Віктор Янукович. Не мудрі з наймудріших, і, на жаль, не найчесніші з-поміж чесних громадян, а звичайні, трохи обласкані й трохи терті радянсько-комуністичним режимом люди. Але все відбулося згідно, як люблять підкреслювати політики, Конституції України й високих законів. Тож ніякі скарги, жалі й плачі народу недоречні.

Можливо, варто було б у свій час кожному з президентів нагадати про символічний пень-трон, який вони осідлали, де пень – ціна бідності, а трон – це від Бога, він застерігає від свавілля і зобов'язує до ощадливості, до турботи про державу і її громадян. Ця найважча державна посада в теперішньому світі фактично є не нагородою за всі розуми й чесноти, якими повинен органічно володіти президент, а своєрідне ярмо, важче, аніж Сізіфова праця, тим більше, що присягав президент на святому Євангелії.

І знову святе Євангеліє є абсолютним тестом на чесність українських президентів – ніякої віри в християнські моральні цінності, якщо президенти-царьки нагарбали для себе повні міхи грошей, привласнюють гаї, ліси, річки, озера, а для народу – крихти з їхнього барського столу. На жаль, українські прінціпси – керманичі й клоновані з них їхні челядники по всій Україні – є насправді не тими, за кого вони себе видають – шахрайство їхнє ремесло. Чи протверезіють вони і як вони думають повернути державні награбоване, а народові – борги, особливо моральні? Бо терпіння народу не вічне. З історії знаємо, що терпець таки вривається. І тоді – горе кожному трону. Чи, може, громадяни України є звичайними пнями?!

Роман ФЛИС, *член НСЖУ*

СПОГАД

І ЩЕМНО МЛІЄ ДУША…

Зелені свята… Трійця… Літо… З раннього дитинства вони злилися у теплий щемний спогад. Готувалися до них із надзвичайним піднесенням духу. Ці свята символізували красу нашої землі, наших прадідівських обрядів, красу і велич України. Вже в Зелену суботу починали прикрашати хати й подвір'я. Зеленим гіллям пахучої липи маїли брами, в хатах – зелені гілочки за образами, на вікнах, долівка встелена пахучим зіллям, полином, оберегом від чародійства. Зайдеш у хату – Божий рай. Навіть під вечір, коли корови йшли з поля, і вони були заквітчані. Пастухи плели віночки з польових квітів і зав'язували на голови своїх корівок. А вони йшли якось поважно, не так, як щодня, ніби розуміли, що для них сьогодні – теж особливий день.

Словами не передати цієї краси українського звичаю. В моєму рідному селі Стриганцях Зелені свята відзначали особливо врочисто. Бо в Зелений понеділок на День сходження Святого Духа в нас – престольний храм – великий празник.

Віночок січовим стрільцям, 1930 р.

На урочисту відправу до церкви сходиться багато людей з навколишніх сіл. Службу Божу відправляють парох і запрошені священики. Відправа відбувається на церковному подвір'ї, бо всі люди в храмі не помістяться. Після великої відправи односельці запрошують родичів чи знайомих на празник. Стараються привести додому якнайбільше гостей. Цим гордилися і господар, і господиня, бо це свідчило про їхню щедрість, гостинність, повагу до запрошених. А яка то радість від спілкування з родичами й друзями.

Все село веселилося, до вечора лунали пісні, в Народному домі грали музики, всі танцювали, люд святкував. А ми, діти, біжимо на вигін, де довгим рядом вишикувалися лоточки з різним товаром. Там дядько продає вербові сопілочки, а далі – череп'яні зозульки, соловейки, дерев'яні півники дзьобають пшеничку. На всіх цих інструментах діти пробують грати. Шум, гамір, веселощі… А ще там – різні цукерки, кольорові медівники і, що найголовніше, для нас, дітей, – це були льоди (так тоді називали морозиво). Тільки раз у рік діти в селі могли поласувати морозивом.

А ще мені на все життя запам'яталася Зелена неділя 1930 року. В цей день щороку в тодішньому Станіславі відбувалося покладання вінків на могили січових стрільців. Йшли люди з навколишніх і далеких сіл, щоб ушанувати пам'ять полеглих за рідний край. В ту неділю і з нашого села, як і щороку, виїхали з вінками просвітяни, членкині Союзу українок, молодь із товариства «Сокіл». І взяли мене і двох хлопчиків, моїх ровесників, – Ореста Осадцу і Василька Бельбаса. А було нам по сім років. Дали нам на вишитій серветці віночок, сплетений з мірти, по боках – стрічки з написом «Борцям за волю України». Я несла цей віночок на руках, а хлопці по обидва боки підтримували стрічки. Колона формувалася в центрі міста, а тоді нескінчений потік людей рушив на кладовище і на чолі всієї колони нас, троє малих діточок, у вишиванках, із зеленим віночком січовим стрільцям.

Ця велика й пам'ятна для мене подія відзнята на світлині, яку я бережу як коштовну реліквію. Дивлюсь на неї і згадую той день, і своє дитинство, і моїх друзів, яких уже немає. Ореста арештували на уроці на очах всіх однокласників і засудили на 25 років як учасника ОУН–УПА. Василько помер уже давно. Але все життя ми були патріотами своєї Батьківщини, бо змалку прищепили нам любов до України наші батьки. До України, засіяної кістками й политої кров'ю тих, хто боровся за її волю й незалежність.

Надія ЛЕГУН, *просвітянка, членкиня обласної організації «Жіноча громада»*

БОЛИТЬ! ХТО Є ХТО

ВАРЯГИ ВНУТРІШНІ Й ВАРЯГИ ЗОВНІШНІ

(Закінчення. Поч. на 2 стор.)

службовців. Але й цю другорядну посаду не можна доручати абориґенам. Тому Янукович виписав собі на цю посаду росіянина Дмитра Альбертовича Саламатіна. Народився він у Караганді (Казахстан). Має бойові заслуги: бився у Верховній Раді України, куди потрапив незаконно. Цей російський громадянин отримав громадянство України 6 грудня 2005 року. Щоб стати народним депутатом України, потрібно не менше 5 років побути громадянином України. А Саламатін став депутатом за списком Партії реґіонів уже в 2006 році. Який народ представляв цей «народний депутат» у Верховній Раді? Казахський? Російський? Що точно – то це шахрайську Партію реґіонів. І оцей розбишака (за фахом – гірник) оборонятиме Україну від зазіхань своєї власної батьківщини – нашого найзапеклішого історичного ворога – Росії?

Ще один віце-прем'єр, Борис Вікторович Колесников, родом з Маріуполя. Тобто «донєцкій». Хтось чув від нього хоч одне українське слово? Хоч би картаве?

Єфремов Олександр Сергійович – лідер фракції Партії реґіонів у Верховній Раді. З Луганська.

Формально Головою Верховної Ради є українець Володимир Литвин, який «примкнув» до реґіоналів. Але дириґентом Верховної Ради є росіянин Михайло Васильович Чечетов, який народився в Курській області. Як він махне – так більшість і проголосує.

Голова Національного банку – Сергій Геннадійович Арбузов, росіянин, «донєцкій». Тоді якої національності в нас банк?

Генеральний Прокурор України Микола Павлович Пшонка – «донєцкій».

«Донєцкій» – це вже майже «русскій». Кажуть, на Донеччині небезпечно на вулицю виходити: зараз хапають, везуть в іншу область і ставлять якимсь начальником, хоч би й дрібненьким. Навіть директори кладовищ уже «донєцкіє» – прибуткове місце! «Всё будет Донецк!».

Один лише Діма Табачник – «корєнной кієвлянін», з Подолу. У журналі «Книголюб» № 6, року 2010-го, він безсоромно хвалився: *«Дід по батьковій лінії був затятим більшовиком двадцятих років; дід – викладач і професор кафедри політекономії, яскравий і несамовитий прихильник радянської влади».* Зрозуміло, чому онук несамовитого (тобто кривавого) большевикачекіста так само несамовито ненавидить усе українське. Він вважає, що *«Нельзя вести культурную политику только в интересах узкого слоя украиноязычной интеллигенции, которая просто боится конкуренции во всем».* Полковник, доктор історичних наук, нібито автор двох дисертацій про репресії в Україні 20–40-их рр. добре знає, де поділась «украиноязычная интеллигенция» і хто тоді трудився в ЧК–ҐПУ–НКВД–КҐБ. Однокурсники Табачника пригадують, як він хвалився іменною зброєю діда…

Чи випадково Янукович добирає на найвищі державні посади переважно росіян та неукраїнців? Що, серед українців нема талановитих професіоналів, які здатні були б здійснювати конституційне положення, що Україна є державою Українського народу? Ба, Українського народу як державотворця нинішня влада України воліє взагалі не згадувати. Натомість кажуть: «Народ України». Лідер Комуністичної партії України (не української! Бо українських комуністів нема в природі з 20-их років XX ст.) двоязикий Петро Симоненко (і цей теж – «донєцкій»!) взагалі не визнає існування українського народу. Тільки «народ України». Ба, новий претендент на лідера нації, буковинець Арсеній Петрович Яценюк теж щодня кричить по телевізору, що Україна належатиме «народу України». А не українському народові.

Ще перераховувати міністрів та високопосадовців – неукраїнців на -ов та -єв – окупантів та нащадків російських окупантів?

Це не український Уряд. Це «сборная СССР», яка грає не за Україну, а за той таки СССР. Тобто за його спадкоємця – Росію. Стратегічне завдання цього Уряду, продиктоване з Кремля, – остаточно скомпрометувати Україну перед цілим світом, показати, що український народ неспроможний бути державотворчою силою, що його очолювати можуть лише «варяги».

Як оті шахраї, що руйнують підприємство, щоб здешевити його й купити за безцінь, так оці «варяги» руйнують і компрометують Україну, щоб задешево здати її під владу їхньої матері-Росії.

Такий уряд в УССР був у 20–30-их роках. Сталін тримав там кількох українців, точніше, хохлів. Для декору й відстрілу. Усі ті урядовці поводилися в Україні, як окупанти в завойованій країні (Ленін був відвертим: «Теперь с завоеванием Украины…» – ПСС, т. 38, с. 300–305; «Киев, Полтава, Харьков взяты…» – т. 40, с. 29; «Чем больше мы завоевываем Украину…» – т. 40, с. 251). На всі рівні влади українці допускалися лише за умови, що вони слухняно здійснюватимуть колоніальну політику Москви. А щойно Москва запідозрювала найменший національний ухил – зараз їх відстрілювала. Та й своїх окупаційних адміністраторів теж не милувала (Хатаєвич, Постишев, Балицький, Косіор). Даремно нинішні адміністратори сподіваються, що коли вони на тарілочці піднесуть Україну цареві-батюшці Путіну, то він їх милуватиме і нагороджуватиме посадами й маєтками. Путін усюди настановить своїх іванів. А наших злодіїв у Росії чекає «одна Сибір неісходима».

Хай мене після цієї статті обзивають націоналістом, шовіністом, расистом, нехай звинувачують у розпалюванні міжнаціональної ворожнечі – я звик. За вироками совєцьких судів я – «український БУРЖУАЗНИЙ націоналіст» із 1968 року.

Тільки сліпий, забамбулений хохол не бачить, не хоче бачити, що **в Україні вже відверто російська влада.** Кадри в неї добираються за національною ознакою. Щоправда, беруть і українців, які втратили свої національні ознаки й стали на бік окупанта. Тобто зрадників українського народу. Ця чужа, ворожа українському народові влада готує – ні, вже здійснює тихий державний переворот. Залишилося лише ввести «другу державну мову» – і Україна буде розтоптана остаточно. Час, пророкований Тарасом, настав:

…Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять…

P. S. Читач запитає: а чому я назвав статтю «Варяги внутрішні й варяги зовнішні»? За аналогією до статті Михайла Драгоманова 1876 року «Турки внутрішні і зовнішні». Щоб застерегти: росіянам внутрішнім і росіянам зовнішнім держава Україна не потрібна. А якщо вона, всупереч їхній волі, з'явилася, то вони взяли в ній гору, щоб попанувати над дурними хохлами – недобитками українського народу. Якщо ж цей «проект» не вдасться, то не шкода цю країну покинути напризволяще і втекти за кордон, де в іноземних банках вони зберігають «з пожару вкрадений покров». Адже Україна для них – не Батьківщина, а лише територія і населення. Для пограбування. А поки що – за нашою, панове виборці, мовчазною згодою! – вони будують в Україні Росію № 2. Малоросію. Де ми, абориґени, потрібні хіба як робоче бидло, чисельність якого вони реґулюватимуть на свій розсуд.

Василь ОВСІЄНКО,
лауреат премії імені Василя Стуса
1 червня 2012 року

НАВЗДОГІН: Агов! А чи є тепер в Україні (та й у Росії) російська інтеліґенція? На зразок Герцена, Чернишевського, Короленка, Сахарова, яка б запротестувала проти глуму над Україною з боку їхніх знахабнілих співвітчизників?

ЗНАЙ НАШИХ!

ВІД ЗЕМЛЯКІВ – ДО КРАЙОВОЇ РОДИНИ

У селі Росільна Богородчанського району з успіхом пройшов благодійний концерт заслуженого діяча естрадного мистецтва України, уродженця цього села, поета-пісняра, гумориста, Нестора Мартинця. Захід відбувся за підтримки мецената Володимира Грабовецького. Цим дійством Нестор Михайлович започаткував своє турне по області. А розпочав з цього прекрасного Прикарпатського села тому, що хотів, аби своя родина, сільська громада, земляки поблагословили його на добру справу.

У переповненій залі Народного дому глядачі уважно слухали пісні на слова Нестора Мартинця у виконанні заслуженої артистки естрадного мистецтва України Оксани Микицей, переможців Міжнародних та Всеукраїнських конкурсів Оксани Сливки та Ярослава Бурлачука, переможців Всеукраїнських конкурсів Вікторії Петрової, внучки Нестора Мартинця Юліани, Роксоланки Калин, Марійки Макогон. Співалося про Україну, рідний край, любов до матері, батька, про рідне село…

Нестор Мартинець нагадав присутнім, що він пише й гуморески, прочитавши кілька з них, які були зустрінуті оплесками. А сюрпризом для глядачів було виконання паном Нестором двох своїх пісень, які він понесе до краян у пісенно-співанковому турне Прикарпаттям.

Назар ФЕДОРІВ

ЛАУРЕАТИ

ПОДИВУВАВ ЖУРІ

Хорове мистецтво України, а зокрема Галичини, здавна славилося своїми митцями. Саме тут, на теренах Західної карпатської землі, зберігаються і пропаґуються одвічні традиції національної хорової диригентської школи. Розвиток академічного хорового мистецтва, хорового співу як одного з найвищих надбань українського народу є основним пріоритетом роботи кафедри хорового диригування ім. В. Їжака Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника. Високий професійний рівень викладацького складу кафедри на чолі з заслуженим діячем мистецтв України, кандидатом мистецтвознавства професором Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника Любов'ю Серганюк дозволяє підготувати молодих професіоналів-диригентів, котрі не тільки відомі на Прикарпатті, а й далеко за його межами.

Нещодавно на базі Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана Хмельницького (Запорізька область) відбувся другий етап олімпіади зі спеціальності «Музичне мистецтво» напряму фахової підготовки педагога-музиканта – «Хорове диригування». Згідно наказу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України другий етап олімпіади і весь захід ставив за мету підтримати обдаровану студентську молодь, допомогти самореалізуватись здібним особистостям і стимулювати до творчої праці та навчально-пізнавальної діяльності всіх учасників.

Відбулося формування команд для участі у Міжнародних олімпіадах, висвітлювалося питання системного вдосконалення навчального процесу. До участі були запрошені студенти факультетів мистецького спрямування вищих шкіл I–IV рівнів акредитації.

Олімпіада передбачала три тури, які спрямовувались на розкриття професійного потенціалу педагога-музиканта. Перший – самостійна діяльність педагога-музиканта, метою якого було виявлення здатності учасників до самостійного опанування твору і виконання його під власний супровід. Другий етап – визначення професійної готовності студентів до практичної (репетиційної) роботи. У третьому турі учасники демонстрували свою концертну виконавську майстерність у хоровій діяльності.

Серед 32 учасників з усіх куточків України студент третього курсу Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Віктор Боштан (клас заслуженого працівника культури України, доцента Ю. М. Серганюка) став переможцем і отримав друге місце. З незначною перевагою перше місце посіла студентка-магістрантка Мелітопольського державного педагогічного університету ім. Б. Хмельницького – Катерина Чикатуєва.

Компетентне журі визнало грамотність художньо-педагогічного прочитання авторського тексту, майстерність, якість самостійного вирішення вокальних, інструментальних, методичних завдань Віктора Боштана. Важливо зазначити, що у третьому турі він виконував кантату західноукраїнського композитора Д. Січинського. Цей складний твір можуть виконувати тільки ті молоді митці, котрі мають фундаментальну підготовку у досвідченого викладача, адже саме навчально-методична робота Юрія Миколайовича Серганюка поцінована провідними митцями України – він номінований дипломом за професійну підготовку переможця.

Значний інтерес до хорового виконавства, багатовікові традиції національної диригентсько-хорової школи, прагнення майбутніх митців і педагогів до творчої самореалізації зумовили присутність на цьому професійному форумі учасників – представників із усіх куточків нашої держави. Приємно усвідомлювати, що саме студент нашого вишу проілюстрував виконавську спадкоємність Галичини та самовіддане служіння музичному мистецтву.

Оксана БДЖІЛКА

МОЛОДЕ – НЕЗЕЛЕНЕ

ЩОБ НЕСТИ ДОБРІ ЗНАННЯ

У загальноосвітній школі № 17 відбулося урочисте святкування першокласниками завершення першої книги й великого друга – Букваря.

Свято розпочинав 1-А клас із педагогом, багаторічний досвід котрого допомагає ще зовсім маленьким українцям зрозуміти всю відповідальність і цікавість навчального процесу, Ярославою Ярославівною Романюк. Відчувалися щире захоплення та гордість, коли на святковий п'єдестал-сцену першокласники виходили у національному вбранні. Адже саме сьогодні найважливіше для кожного українця – не забувати про своє етнічне коріння, мову дідів і прадідів.

Українська пісня, національний танець, щирі слова подяки науці у цьому навчальному закладі лунають вже не один десяток років. Адже тут працює прекрасний педагогічний колектив на чолі з директором Дарією Петрівною Новіковою, котрий світлом науки відкрив широку дорогу в доросле життя багатьом тепер відомим випускникам. Серед них – Юрій Горбунов (ведучий телевізійних шоу), Володимир Терешкун (спортсмен, чемпіон) та багато інших.

Приємно відзначити і те, що учні виявляють активність уже з перших класів, беруть участь у різних Всеукраїнських олімпіадах та конкурсах. Особливо відзначилися школярі у науковому математичному Всеукраїнському конкурсі «Кенгуру» і більше шістдесяти відзначені почесними грамотами Міністерства освіти і науки, а також – у дослідженнях у галузі геології. Спортивні досягнення також неабиякі, адже команда школи з реґбі виборола першість в Україні у своїй віковій категорії.

На завершення свята директор Дарія Новікова підкреслила, що для школи завжди залишається пріоритетом виховання школяра, як особистості, котра б своїми знаннями і вміннями примножувала здобутки нашої Батьківщини, з гордістю несла у доросле життя тільки добро і знання. Адже діти – це майбутнє незалежної України.

Ольга ТЕРЕШКУН,
членкиня «Жіночої громади»

БІБЛІОФІЛ

ВІЗЬМИ У РУКИ КНИЖЕЧКУ І ВІДЧУЙ ТОЙ ЧАС

У наш час Інтернету і всезагальної телевізії є духовні речі, які можуть нас подивувати. Як, скажімо, книжечка із просвітянської бібліотеки «Народної справи» «Рідне слово» «Україна рве кайдани» Василя Бачинського, видана у Львові 1937 року, в двадцятиліття Української революції. Тодішній видавець – Іван Тиктор. А нині її репринтно перевидав своїм коштом Євген Шпаргало. Цим він започаткував видання та упорядкування книг, які збереглися ще від його батька – Івана Онуфрійовича Шпаргала – учасника суспільно-політичного життя в Україні минулого століття, голови товариства «Просвіта» на Тернопіллі.

Власне, сам пан Євген народився в селищі Товсте сусідньої області, а нині проживає в Івано-Франківську. За фахом – інженер-механік. Більшість свого життя працював у промисловості. А тепер взявся за добру справу: донести до нині сущих книги, на яких виховувались покоління просвітян – наших попередників. Донести такими, якими вони були тоді, чи не сотню років тому. І вірте, задум цікавий, як і самі книжки, котрі варто прочитати й нам.

Богдан ВІВЧАР

ТАЛАНТИ ТВОЇ, УКРАЇНО

ДУШІ ТАК ХОЧЕТЬСЯ ДОБРА

Тетяна Бастрон із роботою «Фантазія»

Прикарпатська земля завжди славилася талантами, а особливо майстрами прикладного мистецтва. Неординарні роботи з додаванням сучасного дизайну, автором котрих є галицька майстриня Тетяна Бастрон, зачаровують погляд багатьох шанувальників прекрасного.

Бісероплетінням уперше Тетяна зацікавилась під впливом старшої доньки Софії, котра з дитячою захопленістю відвідувала гурток у школі. Синтез уяви митця, таланту, а згодом – і багатьох майстер-класів, допомогли створити прекрасні роботи (більше п'ятдесяти), які неодноразово бачили шанувальники не тільки в Україні, а й у Європі.

«Калина», «Королева ночі», «Фантазія», «Квітнева пора» і безліч інших наштовхують на роздуми про гармонію людини й природи, сутності життя у всіх його проявах. За словами майстрині, «все має творитися від душі і для добра, тоді неодмінно робота буде приносити радість і задоволення оточуючим».

Незабаром планується благодійна виставка робіт, присвятити котру Тетяна Бастрон планує до Дня Незалежності України.

Тож від щирого серця хочеться побажати творчого натхнення, нових здобутків у величному і неповторному світі мистецтва.

Мaґда СЛАВІНСЬКА

УКРАЇНЦІ У СВІТІ

СТИПЕНДІАТИ ТУМ

Товариство української мови ім. Т. Шевченка–Чикаґо (ТУМ–Чикаґо) щороку виділяє фонди на стипендії для здібних студентів, які студіюють або будуть студіювати україністику – мову, літературу, історію чи культуру, та які походять із незаможних родин.

В академічному 2011–2012 році були надані стипендії Юлії Брень (Національний університет «Острозька академія»), Олені Лукашенко (Національний університет «Києво-Могилянська академія»), Людмилі Андріїшин (Харківський педагогічний університет ім. Г. Сковороди) та Олександрові Бондуру (учень середньої школи села Шевченкове, Черкащина). Ці стипендіати були рекомендовані «Смолоскипом» та «Острозькою академією».

Юлія Брень – родом з Рівненщини, зі селища Зарічне. Навчалася в ліцеї і відвідувала художню школу, оскільки захоплюється малюванням. У Національному університеті «Острозька академія» навчається на факультеті міжнародних відносин (спеціальність – «історія»).

Олена Лукашенко – родом з Ніжина, Чернігівської області, а батьки – родом з Черкащини. Олена мешкає в Києві й працює над здобуттям магістерського ступеня із соціальної роботи в НУ «Києво-Могилянська академія». Вона також працює в громадській організації «Соціальні ініціативи з охорони праці та здоров'я». Захоплюється сучасною українською літературою та, за змогою, мандрівками містами України.

Людмила Андріїшина – проживає а Харкові, але в дитинстві, у зв'язку з місцем роботи батька, жила в забрудненій Чорнобильській зоні й наслідки цього відчуває на своєму здоров'ї. Вона навчається в Харківському педагогічному університеті ім. Г. Сковороди на четвертому курсі факультету фізичного виховання, працює над темою історії українського козацтва. Співпрацює з газетою «Журавлик», яку довгі роки підтримує ТУМ–Чикаґо, й навчається в школі юних кореспондентів.

Олександр Бондур – народився в селі Шевченкове (де жив дитиною Тарас Шевченко!) в 1997 році. Він навчається в місцевій школі-інтернаті на гуманітарно-естетичному відділі. Олександр займається хореографією і танцює в хореографічному колективі «Зорепад». Цей колектив здобув багато нагород у місцевих і Міжнародних конкурсах. Він любить співати, грає на бас-гітарі, а також любить грати у футбол.

Сьогодні, коли влада не сприяє ні розвитку держави, ні економічній ситуації, велика надія покладається на зміну в проводі держави. Ця молодь має можливість пізнати демократичну систему в західному світі й брати приклад, як творити державу, яка дбає про добробут усіх своїх людей; не грабувати і не зловживати довір'ям свого народу!

Пресова референтура Товариства української мови–Чикаґо

ДЛЯ НАЙМЕНШИХ

ЛІСОВА ДИВИНА

Неподалік від природного заповідника «Галиці» на узліссі одного сонячного липневого дня серед букового пралісу з'явилась незвичайна квітка. Різнокольорова, з великими пелюстками, що трепетали навіть від легенького вітру. Вістка про цю незвичайну красуню одразу розлетілась заказником і пралісом. Подивитися на диво зібралися всі звірята. Вони стояли навколо кралі, охали й ахали, але доторкнутися до квітки не наважувалися. Дивувалися вони ще й тому, що на таку красуню не сідала жодна бджілка. Адже зовсім близько була пасіка.

– Скільки живу, а такої квітки ще жодного разу не бачив, – пробурмотів Ведмідь.

– І ми, і ми не виділи, – вторили йому Сороки-білобоки, – хоч облітали вже всі околиці.

– Треба запитати у пані Сови, вона, сливе, найрозумніша, – запропонував Зайчик.

Усі погодилися, й Синички-сестрички полетіли на пошуки Сови.

А тим часом хитрюща Лисичка вирішила підкрастися ближче до квітки й насолодитися її ароматом. Не встигла й кроку ступити, як квітка стрепенулася, знялася увись і полетіла.

– Ой Господи! Такого бути не може! – полинуло лісом.

Звірятка не вірили своїм очам: хіба квіти можуть літати? А квітка піднімалась все вище й вище, потім присіла на листочок липи, відпочила й полетіла далі. Зачудовані лісові мешканці проводжали її поглядом аж до Білої гори. А тут і Сова нагодилася. Вона розплющила очі, всміхнулася й мовила:

– Ця дивовижна квітка – звичайний метелик…

Звірятка перезирнулися, згодилися з усезнаючою панею Совою і повернулись до свого чудового лісового життя-буття.

Михайло РУДКОВСЬКИЙ

СПОРТ

НА ВСІХ ДИСТАНЦІЯХ – ПЕРШИЙ

На стадіоні Івано-Франківського Національного технічного університету нафти і газу відбувся відкритий чемпіонат Івано-Франківська з легкої атлетики серед ветеранів (осіб старших 30 років). У змаганнях взяли участь не тільки спортсмени міста, але й із районів краю та сусідніх областей. Успішно виступив на цих змаганнях член просвітянського осередку «Світовид» Василь Кричун, який став переможцем у семи видах програми. Він виграв біг на 200 м, 400 м, 800 м, 1500 м, 3000 м і спортивну ходьбу на 3 і 5 км. Вітаємо активного просвітянина з перемогою.

Наш кор.

Івано-Франківське обласне і міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка висловлюють щире співчуття членові Правління міської «Просвіти» **Марії Турчин** з приводу передчасної **смерті сина Володимира.**

Ми глибоко сумуємо через цю непоправну втрату. Нехай наші щирі співчуття полегшать Ваше горе.